

T., 11 marca 2024 r.

Sygn. akt II K 1154/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Czarciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Justyna Pabian

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej I. Osóbki

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach

16.10., 13.11., 20.12.2023 r., 22.01., 26.02.2024 r.

sprawy

W. W. (1)

córki W. i D. z d. P.

urodz. (...) w T.

oskarżonej o to, że:

w dniu 12.03.2023 r. około godziny 03:15 w T. ul. (...) znieważyla funkcjonariuszy Policji w związku i w trakcie z wykonywaniem czynności służbowych przez D. C. oraz J. Z. poprzez kierowanie w ich kierunku słów wulgarnych ogólnie przyjętych za obraźliwe oraz oplucie a następnie w tym samym miejscu i czasie poprzez kopnięcia w okolice krocza, ugryzienie w okolice ramienia oraz uderzenie głową w twarz w okolice skroni naruszyła nietykalność cielesną D. C. w związku i w trakcie z wykonywaniem czynności służbowych,

- tj. o czyn z art. 222 § 1 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

o r z e k a :

I. przyjmując, iż czyn oskarżonej W. W. (1) wyczerpał znamiona występku określonego w art. 222 § 1 kk w zb. z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz uznając, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonej na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby,

II. na podstawie art. 67 § 3 kk zasądza od oskarżonej W. W. (1) na rzecz D. C. kwotę 200 zł (dwieście złotych) tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

III. na podstawie art. 67 § 3 kk zobowiązuje oskarżoną do spełnienia świadczenia pieniężnego w wysokości 400 zł (czteryście złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

IV. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 72 § 1 pkt 5 kk w okresie próby zobowiązuje oskarżoną W. W. (1) do powstrzymania się od nadużywania alkoholu,

V. zwalnia oskarżoną od obowiązku uiszczenia opłaty a wydatkami poniesionymi od chwili wszczęcia postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1154/23	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	W. W. (1)	W dniu 12.03.2023 r. około godziny 03:15 w T. ul. (...) znieważyla funkcjonariuszy Policji w związku i w trakcie wykonywaniem czynności służbowych przez D. C.	

		oraz J. Z. poprzez kierowanie w ich kierunku słów wulgarnych ogólnie przyjętych za obraźliwe oraz oplucie a następnie w tym samym miejscu i czasie poprzez kopnięcie w okolice krocza, ugryzienie w okolice ramienia oraz uderzenie głową w twarz w okolice skroni naruszyła nietykalność cielesną D. C. w związku i w trakcie z wykonywaniem czynności służbowych.	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. W dniu 11 marca 2023 roku funkcjonariusz Policji D. C. pełnił wspólnie służbę razem z J. Z.. Na polecenie dyżurnego udali się na ulicę (...) w T., gdzie miało dochodzić do zakłócenia ciszy nocnej poprzez nadmierny hałas oraz krzyki, a także z uwagi na możliwość występowania zachowań o charakterze przemocowym.	a) zeznania świadka D. C. b) zeznania J. Z. c) zeznania świadka P. J.	a) k. 118v-119v i k. 8-9 b) k. 119v-120v i k. 12-13 c) k. 132-133	
2. Dochodzące hałasy za drzwi mieszkania z numerem (...) skutkowały tym, że policjanci weszli do tego lokalu, po uprzednim zapukaniu, otworzeniu drzwi oraz wypuszczeniu przez osoby zajmujące ten lokal. Już wcześniej pod tym adresem były odnotowywane interwencje Policji.	a) zeznania świadka D. C. b) zeznania J. Z. c) zeznania P. C. d) raport historii działania	a) k. 118v-119v i k. 8-9 b) k. 119v-120v i k. 12-13 c) k. 126-126v i k. 17-18 d) k. 48-58	

<p>3. W. W. (1) przebywała w wynajmowanym przez P. C. mieszkaniu. Spożywali tego dnia alkohol.</p> <p>W mieszkaniu panował nieład i nieporządek. Na podłodze znajdowały się rozbite rzeczy, natomiast na łóżku leżały wyrwane z zawiasów drzwi wewnętrzne do jednego z pomieszczeń.</p>	<p>a) wyjaśnienia oskarżonej</p> <p>b) zeznania P. C.</p> <p>c) nagranie z kamer nasobnych i protokół odtworzenia nagrania</p> <p>d) zeznania świadka D. C.</p> <p>e) zeznania J. Z.</p>	<p>a) k. 100v-101 i k. 21-22</p> <p>b) k. 126-126v i k. 17-18</p> <p>c) k. 35 i k. 37-40v</p> <p>d) k. 118v-119v i k. 8-9</p> <p>e) k. 119v-120v i k. 12-13</p>	
<p>4. Przebywający w mieszkaniu W. W. (1) oraz P. C. oświadczyli, że nic złego się u nich nie dzieje, w szczególności nikt nie dopuszcza się przemocy. Zasygnalizowali natomiast, że w mieszkaniu obok może dochodzić do przemocy, w tym wobec dzieci. Interweniujący funkcjonariusze Policji wskazali, aby w tej kwestii skontaktowali się z dzielnicowym i dokonali stosownego zgłoszenia.</p>	<p>a) nagranie z kamer nasobnych i protokół odtworzenia nagrania</p> <p>b) zeznania świadka D. C.</p> <p>c) zeznania J. Z.</p> <p>d) zeznania P. C.</p>	<p>a) k. 35 i k. 37-40v</p> <p>b) k. 118v-119v i k. 8-9</p> <p>c) k. 119v-120v i k. 12-13</p> <p>d) k. 126-126v i k. 17-18</p>	
<p>5. D. C. podejmował słowne próby uspokojenia W. W. (1), apelując aby zmieniła ton w jakim się wypowiada oraz żeby nie używała słów niecenzuralnych. Uspokoić W. W. (1) próbował także P. C.. Niestety starania D. C., jak również P. C. nie były skuteczne.</p>	<p>a) nagranie z kamer nasobnych i protokół odtworzenia nagrania</p> <p>b) zeznania świadka D. C.</p> <p>c) zeznania J. Z.</p>	<p>a) k. 35 i k. 37-40v</p> <p>b) k. 118v-119v i k. 8-9</p> <p>c) k. 119v-120v i k. 12-13</p>	

<p>6. Zachowanie P. C. wywoływało co raz większe emocje po stronie W. W. (1). Momentem przełomowym stała się chwila, w której ww. funkcjonariusz Policji dopuścił się dyscyplinującego potrząśnięcia za ramiona (...). Na skutek powyższego W. W. (1) wdała się w przepychankę fizyczną z D. C.. Jednocześnie zaczęła kierować wobec policjanta szereg słów wulgarnych ogólnie przyjętych za obraźliwe, a także mające charakter znieważający. W całość sytuacji próbował włączyć się również P. C., którego celem było niedopuszczenie do zatrzymania W. W. (1).</p>	<p>a) nagranie z kamer nasobnych i protokół odtworzenia nagrania b) zeznania świadka D. C. c) zeznania J. Z. d) zeznania P. C. e) wyjaśnienia oskarżonej</p>	<p>a) k. 35 i k. 37-40v b) k. 118v-119v i k. 8-9 c) k. 119v-120v i k. 12-13 d) k. 126-126v i k. 17-18 e) k. 100v-101 i k. 21-22</p>	
<p>7. W. W. (1) została poinformowana o zatrzymaniu za znieważenie funkcjonariuszy Policji oraz naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariuszy Policji. D. C. wobec ww. użył środków przymusu bezpośredniego w postaci siły fizycznej, chwytów obezwładniających oraz kajdanek na ręce trzymane z tytułu. W trakcie próby założenia kajdanek na ręce trzymane z tyłu W. W. (1) była bardzo pobudzona, stawiała opór i miotła się. P. C. próbował nie dopuścić do zatrzymania W. W. (1) i</p>	<p>a) nagranie z kamer nasobnych i protokół odtworzenia nagrania b) zeznania świadka D. C. c) zeznania J. Z. d) zeznania P. C. e) wyjaśnienia oskarżonej</p>	<p>a) k. 35 i k. 37-40v b) k. 118v-119v i k. 8-9 c) k. 119v-120v i k. 12-13 d) k. 126-126v i k. 17-18 e) k. 100v-101 i k. 21-22</p>	

<p>nie reagował na wydawane polecenia przez J. Z.. W związku z tym drugi z funkcjonariuszy Policji został wobec P. C. środek przymusu bezpośredniego w postaci chemicznego środka obездwładniającego – ręcznego miotacza substancji obездwładniających.</p>			
<p>8. W czasie, kiedy D. C. oraz J. Z. oczekiwali na wsparcie, W. W. (1) była cały czas agresywna słownie (nadal kierując słowa zniesławiające i znieważające funkcjonariuszy Policji) oraz ruchowo. D. C. przytrzymujący W. W. (1) został w tym czasie przez ww. ugryziony oraz kopnięty.</p> <p>Jednocześnie W. W. (1) wskazywała na niezasadność jej zatrzymania i wykazywaną ze strony funkcjonariuszy Policji ignorancję rzeczywistego problemu, który zgłaszała, a który występuje u sąsiadów. Ponadto W. W. (1) wielokrotnie podkreślała potrzebę kontaktu z obrońcą oraz na sugestię o tym, że jest pod wpływem alkoholu lub narkotyków wskazywała że funkcjonariusz nie zna jej sytuacji m.in. tego że od miesiąca pozostaje czysta i uczestniczy w spotkaniach grup(...).</p>	<p>a) nagranie z kamer nasobnych i protokół odtworzenia nagrania</p> <p>b) zeznania świadka D. C.</p> <p>c) zeznania J. Z.</p> <p>d) wyjaśnienia oskarżonej</p>	<p>a) k. 35 i k. 37-40v</p> <p>b) k. 118v-119v i k. 8-9</p> <p>c) k. 119v-120v i k. 12-13</p> <p>d) k. 100v-101 i k. 21-22</p>	

<p>9. Funkcjonariusze Policji udali się z zatrzymaną W. W. (1) do Komisariatu Policji T.-Ś. w T. celem sporządzenia stosownej dokumentacji oraz dokonania dalszych czynności. W trakcie doprowadzenia do komisariatu zatrzymana nadal była agresywna słownie i ruchowo. D. C. został przez W. W. (1) uderzony głową w twarz oraz opluty.</p>	<p>a) protokół zatrzymania b) nagranie z kamer nasobnych i protokół odtworzenia nagrania c) zeznania świadka D. C. d) zeznania J. Z.</p>	<p>a) k. 2-2v b) k. 35 i k. 37-40v c) k. 118v-119v i k. 8-9 d) k. 119v-120v i k. 12-13</p>	
<p>10. W trakcie zdarzenia W. W. (1) doznała powierzchownej rany głowy w okolicach potylicy. W asyście Policji ww. udała się do Szpitala Miejskiego im. (...) w T. celem zszycia rany.</p>	<p>a) karta informacyjna z leczenia szpitalnego b) zeznania świadka N. J. c) zeznania świadka B. B.</p>	<p>a) k. 6-7 b) k. 132v c) k. 132v</p>	
<p>11. W. W. (1) pozostaje pod opieką psychiatry od 15-nastego roku życia. Ww. ma obecnie zaburzenia osobowości – wcześniej była to dwubiegunowość i zaburzenia lękowe. Powoduje to, że źle reaguje na sytuacje stresowe, jednak aktualnie nie ujawnia ostrych objawów choroby psychicznej. Z uwagi na powyższe zaburzenia W. W. (1) przez cały czas przyjmuje leki.</p> <p>Dodatkowo W. W. (1) jest uzależniona od alkoholu oraz narkotyków, które bierze od 17-nastego roku życia. Próbuje, na razie nieskutecznie, wyjść z</p>	<p>a) opinia biegłych b) zeznania D. W. c) wyjaśnienia oskarżonej d) karta karna</p>	<p>a) k. 63-63v b) k. 126v-127 c) k. 100v-101 i k. 21-22 d) k. 80</p>	

<p>nałogu poprzez terapię oraz leczenie odwykowe.</p> <p>W chwili popełnienia zarzucanego jej czynu miała ona zachowaną zarówno zdolność rozumienia znaczenia czynu, jak i zdolność pokierowania swoim postępowaniem. Znajdowała się pod wpływem działania alkoholu, którego skutki była w stanie przewidzieć.</p> <p>W. W. (1) dotychczas nie miała konfliktów z prawem. Jest osobą niekaraną.</p>			
<p>Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>OCena DOWOdów</p>			
<p>1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
<p>1.1.1.3, 6, 7, 8 i 11</p>	<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonej</p>	<p>Sąd dał wiarę w dużej części wyjaśnieniom</p>	

		oskarżonej. Sąd w szczególności wziął pod uwagę dolegliwości z jakimi zmaga się oskarżona, a także wpływ sytuacji takich jak będąca przedmiotem postępowania. W tym zakresie potwierdzenie słów oskarżonej znajduje odzwierciedlenie w opinii biegłych. W. W. (1) nie kwestionowała samego przebiegu zdarzeń, jedynie wyciągając inne wnioski.	
1.1.1.1-9	Zeznania świadka D. C. i J. Z.	W ocenie Sądu zeznania świadków są logiczne i spójne ze zgromadzonym materiałem dowodowym, w szczególności znajdują potwierdzenie w zapisie z kamer nasobnych. Funkcjonariusze Policji w sposób zbieżny opisali przeprowadzoną interwencję, tj. przyczyny, przebieg, zachowanie oskarżonej. Sąd nie znalazł podstaw do ich kwestionowania.	
1.1.1.2-4 i 5	Zeznania świadka P. C.	Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom świadka P. C.. W dużej mierze świadek zasłaniał się niepamięcią, ale pewną część zdarzeń udało mu się przypomnieć dzięki odtworzeniu nagrań z kamer nasobnych. Jego zeznania nie różniły się od wersji przedstawionych przez np. funkcjonariuszy Policji. Jednak dzięki zeznaniom świadka udało się ustalić w jaki sposób D. C. i J. Z. znaleźli się w jego mieszkaniu oraz	

		dowiedzieć się dlaczego oskarżona zareagowała w taki a nie inny sposób.	
1.1.1.11	Zeznania D. W.	Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne. Świadek (matka oskarżonej) nie starała się nadmiernie usprawiedliwiać jej zachowań. Zeznania świadka dopełniały sporządzoną w niniejszej sprawie opinię biegłych i w sposób pełniejszy opisywały zaburzenia oskarżonej, a także sposób jej zachowania w sytuacjach które wywołują u niej stres a także późniejsze efekty takich zdarzeń.	
1.1.1.1, 10 i 11	Zeznania świadka P. J., B. B. i N. J.	Sąd uznał zeznania wskazanych świadków za wiarygodne, rzetelne i pełne. Świadek P. J. wskazała przyczyny wezwania Policji celem interwencji na ulicy (...) w T.. Z kolei świadkowie B. B. i N. J. nie byli bezpośrednimi świadkami zdarzenia a jedynie opisali udanie się z oskarżoną do (...) w T..	
1.1.1.11	Opinia biegłych	Zdaniem Sądu sporządzona opinia dotycząca oskarżonej jest przejrzysta i rzetelna. Wnioski w niej zawarte korespondują z przeprowadzonymi badaniami i ich analizą. Opinia została sporządzona przez biegłą posiadającą wymagane	

		wykształcenie, stosowne kwalifikacje i spore doświadczenie zawodowe. Strony nie zgłosiły zastrzeżeń do przedmiotowej opinii.	
1.1.1.2-11	Karta karna i inne dokumenty oraz nagrania z kamer nasobnych wraz z protokołem odtworzenia nagrania	Sąd dał wiarę wszelkim przeprowadzonym w sprawie dowodom z dokumentów. Przedmiotowe dokumenty nie były kwestionowane przez strony, zaś Sąd nie miał podstaw, aby podważyć ich wiarygodność.	
1.2.	<i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1.3, 6, 7, 8 i 11	Częściowo wyjaśnienia oskarżonej	W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonej nie zasługiwały na uwzględnienie w części w jakiej ta wskazywała na swój brak świadomości do części zdarzenia. W ocenie Sądu w swoich zeznaniach W. W. (1) popadała w sprzeczność mówiąc że czegoś nie pamięta a zaraz potem co do danych okoliczności wypowiadała się.	

PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania	I	W. W. (1)
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
Przyjęta podstawa prawna: a) <u>Art. 222 § 1 k.k.</u> - Zgodnie z ww. przepisem odpowiedzialność karną ponosi ten kto narusza nietykalność cielesną			

funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych.

- Naruszeniem nietykalności cielesnej zdaje się być każde bezprawne dotknięcie innej osoby czy inny krzywdzący kontakt. Wchodzą tu w grę wszelkie kontakty fizyczne, które są niepożądane przez drugą osobę. Naruszenie nietykalności cielesnej nie musi łączyć się z powstaniem obrażeń, jednakże musi mieć ono wymiar fizyczny. Oczywiście zazwyczaj zachowanie sprawcy polega na bezpośrednim działaniu na ciało i przybiera postać np. uderzenia, ukłucia, kopnięcia. Naruszenie nietykalności cielesnej nie musi łączyć się z wywołaniem bólu.

- Nie każde jednak naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej realizuje znamiona typu czynu zabronionego. Musi ono bowiem nastąpić „podczas pełnienia obowiązków służbowych” lub „w związku z pełnieniem obowiązków służbowych”. Jest to alternatywa zwykła, co oznacza, że dla realizacji znamion typu wystarczające jest

spełnienie jednego jej członu.

- W niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, że doszło do naruszenia nietykalności cielesnej D. C.. Jest on funkcjonariuszem publicznym (art. 115 § 13 pkt 7 k.k.), a do naruszenia jego nietykalności cielesnej doszło podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych tj. podczas i w związku z interwencją z dnia 12 marca 2023 roku mającą miejsce przy ulicy (...) w T..

- Zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności nagrania z kamer nasobnych, wskazuje na to że W. W. (1) podczas próby założenia kajdanek dokonała kopnięcia i ugryzienia D. C., a na późniejszym etapie – tj. podczas umieszczenia oskarżonej w samochodzie policyjnym uderzyła ww. funkcjonariusza głową. Natomiast w drodze do komisariatu W. W. (1), siedzą w samochodzie policyjnym za D. C., opluła go. Powyższe zachowania, choć nie wywołały większego bólu pokrzywdzonego funkcjonariusza Policji, należy potraktować jako naruszające jego nietykalność cielesną.

b) Art. 226 § 1 k.k.

- Zgodnie z ww. przepisem odpowiedzialność karną ponosi ten kto znieważa funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych.

- Czyn musi być popełniony nie podczas lub w związku z pełnieniem czynności należących do obowiązków, ale podczas i w związku, co oznacza, że warunek by czyn pozostawał w związku z pełnieniem obowiązków, i warunek, by czyn był popełniony podczas pełnienia obowiązków, muszą być spełnione łącznie.

- Przez znieważenie należy rozumieć wszelkie zachowania sprawcy, które w sposób demonstracyjny wyrażają pogardę dla innej osoby, a w szczególności mają poniżyć jej godność osobistą i sprawić, by poczuła się dotknięta lub obrażona. O tym, czy zachowanie miało charakter znieważający, decydujące dominujące w społeczeństwie oceny i normy obyczajowe, a nie subiektywne przekonanie osoby rzekomo znieważonej. W praktyce najczęściej znieważające zachowanie przybiera formę słowną, kiedy sprawca posługuje się wulgaryzmami i słowami

powszechnie uznanymi za obelżywe.

- Zniewaga jest przestępstwem formalny. Do jego dokonania nie jest konieczny żaden konkretny skutek, a w szczególności by adresat znieważającej wypowiedzi poczuł się dotknięty.

- W. W. (1) użyła wobec D. C. a także J. Z. słów takich np. „(...)”, „(...)”, „(...)”. Nie ulega wątpliwości, że większość wypowiedzianych przez oskarżoną słów, abstrahując nawet od tego czy funkcjonariusze poczuli się znieważeni czy też nie oraz w jakim środowisku zostały wypowiedziane, należy uznać za mające charakter znieważający. Większość użytych przez oskarżoną określeń. Dodatkowo niektóre zwroty nabrały znieważającego charakteru z uwagi na to, że zostały użyte wobec funkcjonariuszy Policji, gdyż np. określenie „(...)” tylko w tym środowisku jest traktowane jako znieważające.

- Ponadto powyższe zachowanie miało miejsce podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych przez D. C. i J. Z. (funkcjonariusze publiczni zgodnie z art. 115 § 13 pkt 7 k.k.) tj. podczas i w związku z interwencją z dnia 12 marca 2023 roku

mającą miejsce przy ulicy (...) w T..

- Dlatego w niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, że doszło do znieważania funkcjonariuszy Policji D. C. i J. Z..

c) Art. 11 § 2 k.k.

- Zgodnie z ww. przepisem jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

- W rozpatrywanej sprawie doszło do tzw. kumulatywnej kwalifikacji (rzeczywisty właściwy zbieg przepisów ustawy), gdyż zachowanie oskarżonej W. W. (1) należało potraktować jako jeden czyn wyczerpujący znamiona typów czynów zabronionych określonych w co najmniej dwóch przepisach ustawy karnej (art. 222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k.), pominięcie zaś w kwalifikacji któregoś ze zbiegających się przepisów spowodowałoby, iż nie byłaby oddana w kwalifikacji prawnej cała zawartość bezprawia tego czynu.

Powody warunkowego umorzenia postępowania:

- Na wstępie należy przypomnieć, że jedną z koniecznych przesłanek warunkowego umorzenia postępowania jest niekaralność sprawcy za przestępstwo umyślne. Oprócz formalnego wymogu, aby przestępstwo należało do typów występku o niedużym ciężarze gatunkowym, art. 66 § 1 k.k. wymaga jeszcze, aby społeczna szkodliwość konkretnego czynu i wina sprawcy nie były znaczne. Wymagane jest zatem, aby zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu, jak i stopień winy nie były znaczne. Zobowiązuje to do oddzielnego analizowania i wżenia obu tych czynników. Dodatkowo warunkowe umorzenie postępowania karnego nie może być stosowane wtedy, gdy są wątpliwości co do faktu popełnienia danego czynu przez danego sprawcę. Brak wątpliwości będzie miał miejsce w szczególności wtedy, gdy szczerze przyznaje się sprawcy będzie dodatkowo potwierdzone innymi dowodami. Pozostałe przesłanki upoważniające sąd do zastosowania warunkowego umorzenia postępowania dotyczą osoby sprawcy oraz jego cech indywidualny i muszą dawać uzasadnione przypuszczenie, że pomimo umorzenia

postępowania będzie przestrzegał on porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

- W rozpoznawanej sprawie okoliczności popełnienia czynu przypisanego oskarżonej nie budziły wątpliwości, pomimo nie przyznania się do jego popełnienia W. W. (1). W istocie jednak oskarżona nie kwestionowała przebiegu zdarzenia oraz czynów jakich się dopuściła, a jedynie wskazywała na przyczyny takie jej zachowanie spowodowały i które – jej zdaniem – powinny wyłączyć jej odpowiedzialność karną. Również pozostałe dowody zgromadzone w sprawie nie stwarzały jakichkolwiek wątpliwości co do ustalanego stanu faktycznego.

- W ocenie Sądu zebrany materiał dowodowy, oceniając go i kierując się przy tym zasadami logicznego rozumowania, zasadami doświadczenia życiowego oraz wskazaniem wiedzy powszechnie dostępnej, dawał podstawy do ustalenia, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne.

- Sąd przyjął nieznaczny stopień winy W. W. (1), uznając że znalazła się ona w anormalnej sytuacji motywacyjnej.

Zdaniem Sądu działania interweniujących funkcjonariuszy Policji, a w szczególności podejmowane przez nich czynności były co do zasady właściwe. Rozpytań co do panującej sytuacji w mieszkaniu, próśb o uspokojenie a także wskazań gdzie należy dokonać zawiadomienia dotyczącego mających dopuszczać się przestępnych czynów sąsiadów nie sposób obiektywnie traktować jako zachowań niewłaściwych. Niestety czynności które podejmował w szczególności funkcjonariusz D. C. doprowadziły do skutków odmiennych niż zamierzone. W ocenie Sądu katalizatorem sytuacji, która ostatecznie nastąpiła było potrząśnięcie ramionami oskarżonej i wezwanie do uspokojenia się. W. W. (1) potraktowała to jako atak i kolejne jej działania były jej obroną. Interwencja policjantów, poczucie zignorowania sytuacji którą zgłaszała, ton wypowiedzi funkcjonariusza D. C. doprowadził do wywołania u oskarżonej sytuacji stresowej, która – przy ustalonych zaburzeniach osobowościowych ją dotyczących – spowodowały że zareagowała obronnie, podnosząc głos i okazując swoje zdenerwowanie.

Nie sposób winić interweniujących funkcjonariuszy Policji, że nie znali sytuacji zdrowotnej oskarżonej, jednak w toku zdarzenia W. W. (1) pośrednio przekazywała informacje, które powinny wzbudzić czujność po stronie policjantów. Przede wszystkim wielokrotnie żądała kontaktu z prawnikiem, a także informowała o tym że jest w procesie leczenia odwykowego od alkoholu. Mogła budzić wątpliwość również nadmierna reaktywność (głównie agresja) przy dokonywaniu przez policjantów nawet obiektywnie neutralne czynności. Mimo to, funkcjonariusze nie zaniechali swoich czynności oraz ich nie zmodyfikowali. Zdaniem Sądu całkowicie bezprzedmiotowa była polemika z oskarżoną w którą przez cały czas interwencji wchodził D. C.. Budzi również zdumienie, że chociaż oskarżona wskazywała, że nie chce być trzymana przez ww. funkcjonariusza, to aż do momentu doprowadzenia do komisariatu, wszystkie czynności wobec niej podejmował D. C..

- Reasumując, stopień winy W. W. (1) nie był znaczny, gdyż znalazła się ona w anormalnej sytuacji motywacyjnej, którą w dużej mierze

spowodowały zachowania interweniujących funkcjonariuszy Policji. W ocenie Sądu możliwe w toku interwencji możliwe było zweryfikowanie swoich działań przez D. C. i J. Z., a tym samym uniknięcie wywołania szeregu zachowań karalnych które ostatecznie zostały przypisane oskarżonej.

- Sąd przyjął również nieznaczny stopień społecznej szkodliwości, biorąc pod uwagę w szczególności sposób i okoliczności popełnienia czynu. W ocenie Sądu, gdyby nie powyższy fakt należało przyjąć znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu. Należy bowiem zauważyć, że zachowania znieważające oraz powodujące naruszenie nietykalności cielesnej których dopuściła się oskarżona W. W. (1) trwały przez prawie całość interwencji. Jednak zdaniem Sądu do zdarzenia jakie miało miejsce w ogólnie nie musiało dojść. W momencie w którym funkcjonariusze Policji otrzymali zapewnienie od partnera oskarżonej, że spróbuje uspokoić W. W. (1), mogli zakończyć swoją interwencję i ewentualnie obserwować dalszy przebieg sytuacji znajdując się na zewnątrz mieszkania chociażby w samochodzie policyjnym.

Jednak funkcjonariusze, w szczególności D. C., wydaje się że dążyli do tego aby to w ich obecności doszło do całkowitego uciszenia się oskarżonej. Kolejne wypowiedane słowa, o czym już była mowa wyżej, skutkowały jednak zupełnie odwrotną reakcją. Interweniujący funkcjonariusze powinni się zorientować w jaki sposób dobierają środki reakcji, a także na bieżąco analizować jaki skutek wywołują już zastosowane środki przymusu bezpośredniego. W rozpatrywanej sprawie każda aktywność oraz wypowiedane słowa rodziły co raz to większą eskalację zachowań oskarżonej.

- Zdaniem Sądu nie sposób w opisanej sytuacji przyjąć, że liczba podjętych zachowań oraz fakt że nie były one incydentalne same w sobie miałyby przemawiać za znacznym stopniem społecznej szkodliwości czynu. Sąd bierze bowiem pod uwagę wszystkie elementy (podmiotowe i przedmiotowe) składające się na stopień społecznej szkodliwości czynu. Swoiste okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonej czynu w niniejszej sprawie, przede wszystkim wynikające z przyczyn a tym samym sposobu jego popełnienia, powinny znaleźć swoje

odzwierciedlenie w przyjęciu nieznacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu.			
#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
W. W. (1)	I	I	Sąd – na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie na okres 2 lat tytułem próby. Zasadniczy wpływ na decyzję o zastosowaniu środka probacyjnego miało uzasadnione przypuszczenie Sądu, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżona W. W.

			<p>(1) będzie przestrzegała porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa.</p> <p>Z uwagi na wyjątkową sytuację osobistą i zdrowotną W. W. (1) taka właśnie reakcja prawno-karna powinna być wystarczającą formą oddziaływania i spełnić zasadniczą funkcję prewencyjną i wychowawczą. Oskarżona nie miała dotychczas konfliktów z prawem, a Sąd nie dostrzega uzasadnionych powodów aby nie uznać, że oskarżona przy pozyskanej w wyniku tej sprawy świadomości daleko idących konsekwencji jakie wywołuje popełnianie przestępstw, uzmysłowi sobie skutecznie, że nieopłacalne jest naruszanie porządku prawnego.</p> <p>Sąd wyznaczył okres próby na okres 2 lat, uznając go za pozwalający na dokonanie weryfikacji pozytywnej prognozy kryminologicznej postawionej wobec oskarżonej.</p>
W. W. (1)	II	I	<p>Zgodnie z art. 67 § 3 k.k. zobowiązanie sprawcy do naprawienia szkody w całości lub w części ma charakter w zasadzie obligatoryjny. Przesądza o tym użyty przez ustawodawcę zwrot „sąd nakłada”. W miarę</p>

możliwości sąd powinien także nałożyć obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Jeśli powyższych obowiązków sąd nie orzeknie, to musi przynajmniej orzec nawiązkę. Powyższego obowiązku tego nie stosuje się jedynie, gdy przestępstwem nie wyrządzono albo gdy szkoda wyrządzona przestępstwem została już naprawiona.

Skutek przestępny w postaci szkody obejmuje zarówno szkodę majątkową, jak i niemajątkową, przy czym decyzja, czy szkoda ma być naprawiona w całości, czy też w części, należy do sądu.

Sąd nałożył na oskarżoną obowiązek zapłaty kwoty 200 zł na rzecz D. C. tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W ocenie Sądu orzeczona kwota jest odpowiednia do stopnia wyrządzonej przez oskarżoną krzywdy.

Sąd karny orzekając zadośćuczynienie za doznaną krzywdę stosuje przepisy prawa cywilnego. Ustawodawca wyłączył jedynie stosowanie przepisów prawa cywilnego o możliwości zasądzenia renty. W związku z tym należy uznać, że możliwe jest stosowanie art. 362 k.c. który stanowi że jeżeli

poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

W ocenie Sądu, w szczególności po gruntownej analizie nagrań z kamer nasobnych interweniujących funkcjonariuszy Policji a także biorąc pod uwagę stan psychofizyczny oskarżonej, zachowanie D. C. miało istotny wpływ na reakcję oskarżonej. Na taką ocenę złożył się szereg zachowań D. C., poczynając od zachowania pokrzywdzonego funkcjonariusza, który swoim dyscyplinującym potrząśnięciem za ramiona wywołał zupełnie przeciwne do zamierzonych skutki, poprzez wchodzenie w przepychanki słowne z oskarżoną (w tym takich, których uzasadnienie – jako dokument urzędowy – nie powinno zawierać), kończąc na używaniu samemu słów powszechnie uznawanych za obelżywe.

Oczywiście liczba zachowań nieprzystających funkcjonariuszowi publicznemu była mniejsza niż czynów oskarżonej, które prowadziły do naruszenia przepisów ustawy karnej.

			<p>Jednak Sąd nie dostrzegł w ustalonych okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy zasadności, w szczególności biorąc pod uwagę przebieg interwencji funkcjonariuszy Policji i sposób użycia środków przymusu bezpośredniego, że zasądzenie zadośćuczynienia za krzywdę w kwocie wyższej niż 200 zł.</p>
W. W. (1)	III	I	<p>Sąd, kierując się koniecznością prewencyjnego oddziaływania na sprawcę, jak i dyrektywami prewencji ogólnej, na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k., orzekł wobec oskarżonej W. W. (1) świadczenie pieniężne w wysokości 400 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w W..</p> <p>Orzeczone świadczenie pieniężne w wysokości 400 zł wzmocni wychowawczy i prognostyczny charakter warunkowego umorzenia postępowania.</p> <p>Wysokość orzeczonego świadczenia jest adekwatna do sytuacji materialnej oskarżonej i będzie stanowić możliwą do wykonania dolegliwość finansową.</p>

W. W. (1)	IV	I	<p>Mając na uwadze trudności jakie oskarżona W. W. (1) ma z alkoholem m.in. picie od 17 roku życia, wpadanie w ciągi alkoholowe, leczenie odwykowe a także powszechną wiedzę że alkohol stanowi bardzo często katalizator zachowań skutkujących odpowiedzialnością karną, Sąd – na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 5 k.k. nałożył na oskarżoną obowiązek powstrzymania się od nadużywania alkoholu przez okres próby.</p> <p>Powyższy obowiązek będzie stanowił wzmocnienie zapobiegawczego charakteru wydanego przez Sąd orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania.</p>
<p>1Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach</p>			

uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
V	<p>Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżoną od opłaty sądowej, a poniesionymi wydatkami obciążył Skarb Państwa.</p> <p>Sąd uwzględnił przede wszystkim sytuację osobistą oskarżonej, a także kondycję majątkową. W toku postępowania Sąd ustalił, że W. W. (1) pozostaje pod opieką psychiatry od 15-natego roku życia i aktualnie cierpi na zaburzenia osobowości. Ponadto ww. jest osobą uzależnioną od alkoholu oraz narkotyków. Problemy osobowościowo-zdrowotne mają również swoje przełożenie na podejmowane przez oskarżoną prace. Obecnie oskarżona pozostaje na utrzymaniu rodziców i podejmuje jedynie prace dorywcze. W</p>	

dotychczasowej karierze zawodowej W. W. (1) pracowała w kilku miejscach, jednak były to krótkie okresy pracy.

W związku z tym, uiszczenie przez W. W. (1) kosztów sądowych zarówno w całości, jak i w części byłoby zbyt uciążliwe dla oskarżonej. Ponadto w przypadku odmiennego rozstrzygnięcia, z uwagi na obecne utrzymywanie W. W. (1) przez rodziców, to ich obciążyłyby przedmiotowe koszty.

1Podpis

Sędzia Marcin Czarciński